

Severin! Neměl s přistáním takové štěstí. Spolu s židli ho to očividně vyvrátilo přes sedací soupravu až k protější zdi, ležel před dalšími těžkými dveřmi s dřevořezbami. Čtyři stěny téhle malé místnosti se skládaly v zásadě jen z takových dveří, jedny vedle druhých. Napočítala jich dohromady třináct. Mezi ornamenty rozpoznala čísla, kterými byly označeny. Až na jedny byly všechny dveře očíslované, Severin se v nezdravé poloze krčil před číslem 6, dveře, kterými přišli, měly číslo II. Před číslem 4 se protahoval další opeřený had a třetí se plazil k Severinovi. Ten na sedací soupravě se pořád ještě pokoušel posbírat.

Johanka si zastrčila za ucho pramínky vlasů. Se Severinem a třemi opeřenými hady by si snadno poradila, tak moc našťvaná teď byla. Přesto věděla, že by bylo moudré zmizet tak rychle, jak jen to půjde, než ji někdo objeví. Tady to byl i pro ni poněkud nebezpečný terén.

„Tak co, drahoušku? Zlomil sis vaz?“ zeptala se sladoučkým hláskem a pátravým pohledem přejížděla po dveřích za Severinem. Které ji odsud dostanou? „Kdo by si byl pomyslel, že se malý následnický výrostek a jeho lidská fangirl dovedou postavit dvěma nexům extratřídy, vid? Ačkoli – k extratřídě máš už trochu daleko.“

Severin s nechutnými zvuky poskládal svoje kosti zpátky do správných pozic. Pokud by přistál kdekoliv mimo Okraj, nejspíš by už nikdy nevstal. „Ty zatracený vrány byly určitě od Fee, Cassian už nejspíš všechno ví.“ S posledním křupnutím obratle se narovnal. „Musíme si vymyslet nějakou zatraceně dobrou historku.“ Podíval se na ni. „Vím, že jsi našťvaná, miláčku, ale teď za každou cenu musíme držet při sobě.“

„Držet při sobě?“ Johanka opustila sladoučkový tón. „Prostě řekni, že ti mám zachránit zadek.“

„Ujišťuju tě, že se to vyplatí i tobě.“ Severin se pokusil znít slibně. „Copak nechceš vědět, kde to jsme?“

„Zapomeň na to!“ Johanka si odfrkla. „Runy vyřezávané černou magií, opeření hadi a sedací souprava s norskými vzory – věř mi, já vím, kde jsem. A pro koho pracuješ. Nevkus je jeho poznávací znamení.“ Měla by prostě použít nejbližší možné dveře? Nebo by měla Severinovi předtím ještě jednou zlomit vaz? Na to měla zrovna teď dost chuť. „Věděla jsem to v okamžiku, kdy jsi otevřel ten portál. Jak hluboko musí jeden klesnout, aby pracoval pro takového psychopata, jako je *Frey*?“ Její hlas teď překypoval pohrdáním. „V utajení jako fyzioterapeut, dobrotivé nebe!“

S potěšením si všimla znepokojeného výrazu, který přelétl Severinovi přes obličej.

Pak pokrčil rameny. „Člen Velké rady Frey není o nic horší než ostatní. A jeho platební prostředky jsou. . . no. . . *jedinečné*. Proto pro něj vždy tak rád pracuju.“ Krátce se zasmál a posměšně pokračoval: „Zatímco ty, miláčku, se celá staletí úplně zbytečně lopotíš v naději, že konečně dostaneš pochvalu od svého *šéfa*. Jestli budeš chtít, rád mu povím, jak moc ses snažila z toho fyzioterapeuta v utajení,“ oběma prsty si ukázal na hrud, „vylákat informace. Za jeho zády. Jsem zvědavý, co jsi vlastně měla za lubem? Chtěla jsi mu Quinna položit k nohám, jako když kočka přivleče myš?“

Teď bylo na ní sebou trhnout, aspoň ve skrytu. Ten pacholek se trefil do jejího citlivého místa. Ale nedopřeje mu to potěšení a neskočí mu na to. Její „šéf“ by ji aspoň nezabil. „Jedinečné